BISBAT DE LLEIDA
Full Dominical

ANY LIV ■ NÚM. 48 | 29 de novembre de 2026 | www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30 €

CAMINS OBERTS

Una Església que no té por

Estimats diocesans,

Comencem el temps d'Advent. És el temps per excel·lència de l'esperança. N'hem parlat força, però mai n'hi ha prou. De fet, Crist és la nostra esperança. Amb Ell ho tenim tot. Res ni ningú ens pot fer por. Vet aquí la benaurança contemporània d'avui: feliç l'Església que no té por. És a dir, feliç l'Església que viu més unida a Crist. Jesús convidava a viure sense por, és a dir, a viure estimant. Aquesta experiència de por, de desemparament, d'inseguretat i, fins i tot, d'esgarrifança s'escampa per les nostres vides amb molta rapidesa. La por és un dels enemics més ferotges amb què la humanitat ha de conviure. És el més oposat a la fe, a la confiança, a l'esperança.

L'Església que opta pel camí de la confiança es renova d'una manera contínua. És justament aquella Església que abandona el llast i la pesantor d'una vida petita i esquifida per endinsar-se en camins i paratges d'una vida rejovenida, d'una alegria serena per a tothom, d'una humanitat relligada per una dolça fraternitat.

La por es pot manifestar en nosaltres en tantes i tantes situacions, per motius ben diversos. L'origen és de vegades inversemblant, però real. La por ens envolta de maneres molt subtils, però la fe també —no ho oblidem—. El temps d'Advent ens ha d'ajudar a recuperar la confiança, a redescobrir que la por no té, ni tindrà mai, l'última paraula en la nostra existència. Recordem sovint tants i tants testimonis senzills, propers, que són molt i molt valuosos en aquest aspecte. Però, més enllà de les individualitats, l'Església, tota ella, com a comunitat de fe, és un espai que ha de generar l'experiència de la proximitat, del respecte i de la confiança. L'Església és un lloc on la por queda reduïda i sotmesa —tant de bo— a la vivència de la fe.

És la fe en l'Amor la que mou veritablement la història de l'Església i de tants i tants homes i dones que s'han convençut que la por no pot tenir la darrera paraula en la vida de la humanitat. Ens venen a la memòria, amb molta facilitat, aquelles paraules que, des del balcó de la basílica de Sant Pere del Vaticà, el papa sant Joan Pau II va adreçar a la humanitat a l'inici del seu pontificat: «No tingueu por! Obriu de bat a bat les portes a Crist!». Quin coratge, quina visió, quina esperança! És Crist, i només Ell, qui ens ajuda a vèncer la por, sigui quina sigui. L'amistat de Crist és l'antídot, el revulsiu i el fonament gràcies al qual no perdem l'horitzó de la seva proposta: viure estimant.

De les infinites tipologies de la por, voldria, molt breument, fer esment de la por d'estimar. L'Amor és més fort que la por. Recordeu sempre que no hi ha res que pugui aturar l'Amor, encara que avanci lentament. La por no pot aturar el desig d'estimar, ni la força de l'Amor. Amb el temps —que també és un factor a tenir en compte en la nostra vida—, aprenem a conviure amb les nostres pors, fins a doblegar-les per tal d'acabar vencent-les definitivament. L'Església que vol ser feliç és aquella que no té por. Decididament, aquella que decideix viure en l'Amor i, per tant, estimant.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Fra Octavi Vilà, nou arquebisbe de Barcelona

El papa Lleó XIV ha nomenat el fins ara bisbe de Girona, Octavi Vilà i Mayo, nou arquebisbe de Barcelona, en substitució del cardenal Joan Josep Omella, que deixa el càrrec després d'onze anys al capdavant de l'arxidiòcesi.

El relleu es produeix per raons d'edat, després que Mons. Omella complís 80 anys el passat mes d'abril.

Octavi Vilà, nascut a Tarragona el 1961, és monjo cistercenc i va ser abat del monestir de Poblet entre el 2015 i el 2024. El papa Francesc el va nomenar bisbe de Girona el 29 de febrer de 2024, i va rebre l'ordenació episcopal el 21 d'abril del mateix any, a la catedral gironina, de mans de l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas.

Fins a la presa de possessió, dissabte 19 de desembre, fra Octavi seguirà sent bisbe de Girona i arquebisbe electe de Barcelona. Després, el papa Lleó XIV haurà de proveir d'un nou pastor per a l'Església de Girona.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que no tiene miedo

Queridos diocesanos,

Comenzamos el tiempo de Adviento. Es el tiempo por excelencia de la esperanza. Hemos hablado mucho de ella, pero nunca es suficiente. De hecho, Cristo es nuestra esperanza. Con Él lo tenemos todo. Nada ni nadie puede darnos miedo. He aquí la bienaventuranza contemporánea de hoy: feliz la Iglesia que no tiene miedo. Es decir, feliz la Iglesia que vive más unida a Cristo. Jesús invitaba a vivir sin miedo, a vivir amando. Esta experiencia de miedo, de desamparo, de inseguridad e, incluso, de estremecimiento se extiende por nuestras vidas con mucha rapidez. El miedo es uno de los enemigos más feroces con los que la humanidad tiene que convivir. Es lo más opuesto a la fe, a la confianza, a la esperanza.

La Iglesia que opta por el camino de la confianza se renueva continuamente. Es precisamente aquella Iglesia que abandona el lastre y el peso de una vida pequeña y mezquina para adentrarse en caminos y parajes de una vida rejuvenecida, de una alegría serena para todos, de una humanidad unida por una dulce fraternidad.

El miedo puede manifestarse en nosotros en infinidad de situaciones, por motivos muy diversos. Su origen es a veces inverosímil, pero real. El miedo nos rodea de maneras muy sutiles, pero la fe también —no lo olvidemos—. El tiempo de Adviento debe ayudarnos a recuperar la confianza, a redescubrir que el miedo no tiene, ni tendrá nunca, la última palabra en nuestra existencia. Recordamos a menudo tantos y tantos testimonios sencillos, cercanos, que son muy valiosos en este sentido. Pero, más allá de las individualidades, la Iglesia, toda ella, como comunidad de fe, es un espacio que debe generar la experiencia de la proximidad, del respeto y de la confianza. La Iglesia es un lugar donde el miedo queda reducido y sometido —ojalá— a la vivencia de la fe.

Es la fe en el Amor la que mueve verdaderamente la historia de la Iglesia y de tantos hombres y mujeres que se han convencido de que el miedo no puede tener la última palabra en la vida de la humanidad. Nos vienen fácilmente a la memoria aquellas palabras que, desde el balcón de la basílica de Sant Pedro del Vaticano, el papa san Juan Pablo II dirigió a la humanidad al inicio de su pontificado: «¡No tengáis miedo! ¡Abrid de par en par las puertas a Cristo!». ¡Qué valentía, qué visión, qué esperanza! Es Cristo, y solo Él, quien nos ayuda a vencer el miedo, sea cual sea. La amistad de Cristo es el antídoto, el revulsivo y el fundamento gracias al cual no perdemos de vista el horizonte de su propuesta: vivir amando.

De los infinitos tipos de miedo, quisiera, muy brevemente, hacer mención del miedo a amar. El Amor es más fuerte que el miedo. Recordad siempre que no hay nada que pueda detener al Amor, aunque avance lentamente. El miedo no puede detener el deseo de amar, ni la fuerza del Amor. Con el tiempo —que también es un factor que debemos tener en cuenta en nuestra vida—, aprendemos a convivir con nuestros miedos, hasta doblegarlos para acabar venciéndolos definitivamente. La Iglesia que quiere ser feliz es aquella que no tiene miedo. Decididamente, aquella que decide vivir en el Amor y, por tanto, amando.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Benvinguda als nous confrares de Montserrat

La parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida va celebrar, el passat diumenge 8 de novembre, l'acte de nomenament dels nous membres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, en el marc de l'Eucaristia dominical.

Durant la celebració es va formalitzar la incorporació a la Confraria de les persones que s'hi havien inscrit al llarg de l'any 2025. Els nous confrares van rebre la medalla i el llantió, símbols de la seva pertinença a la Confraria, així com el document acreditatiu de la seva inscripció al Registre General del Monestir de Montserrat, signat pel pare abat.

L'acte va servir per reforçar els vincles de devoció a la Mare de Déu de Montserrat i de fraternitat entre els membres de la Confraria. La celebració va concloure amb el cant del *Virolai* i la veneració de la imatge de la Moreneta al seu cambril.

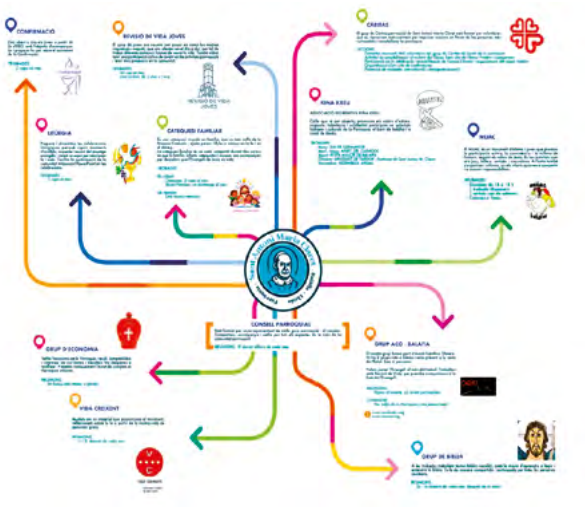
«Fem parròquia» a Sant Antoni M. Claret

La parròquia de Sant Antoni M. Claret ha encetat un seguit de trobades que tindran lloc cada segon diumenge de mes i que porten per títol «Fem parròquia». Aquesta activitat és fruit de l'Assemblea Parroquial que es va celebrar el curs passat, on es va expressar el desig de fer més comunitat, aprofundir en la germanor, compartir formació i que els membres de la comunitat parroquial creixin plegats.

Cada mes serà un grup parroquial diferent qui s'encarregui de la preparació, que constarà de dues parts: la celebració de l'Eucaristia i una activitat posterior.

Per obrir aquest camí, el Consell Pastoral Parroquial es va encarregar d'organitzar la primera trobada, convidant tothom a trobar espais per un mutu coneixement, compartir la vida i descobrir que pot aportar cadascú a la comunitat parroquial.

Mn. Víctor Martínez, rector de la parròquia, va reflexionar sobre els objectius de la trobada comentant l'evangeli del dia i explicant el significat de la llàntia, l'oli i la flama, i va dir que cada membre de la comunitat hauria de procurar que la seva llàntia estigués sempre plena d'oli per ser llum dins la comunitat. Mn. Víctor també va presentar un mural collocat al vestíbul del temple, que recull la tasca dels grups parroquials i va animar tothom a incorporar-se a algun d'ells.

L'Escola Cristiana impulsa la creació de grups de joves

La Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) han presentat el Projecte Kyrios, una aposta conjunta per a la creació de grups de joves cristians en els centres adscrits a la FECC i arreu dels bisbats amb seu a Catalunya.

La presentació, que es va fer el 4 de novembre a la seu de la FECC, va anar a càrrec del consiliari de Jesuïtes Educació, Alexis Bueno, el director del SIC, Joan Àguila, i el cap d'àrea d'identitat i missió de la FECC, Eloi Aran. L'acte va comptar amb una participació de 56 persones provinents de 38 institucions educatives o eclesials.

L'actuació s'emmarca dins de la campanya de comunicació de Kyrios, que ja ha estat presentat prèviament a vuit bisbats i a diverses escoles i entitats catòliques, amb l'acompanyament de la secretària general de la FECC, Meritxell Ruiz.

Troballes reivindica les empreses d'inserció

Més d'una cinquantena de persones van participar, el passat 5 de novembre, en la jornada «20 anys d'impacte social: un model d'èxit basat en l'economia circular i les empreses d'inserció», organitzada per Troballes, empresa d'inserció de Càritas Diocesana de Lleida, amb la col·laboració de la Universitat de Lleida. La trobada es va celebrar a l'Auditori del Centre de Cultures i Cooperació Transfronterera de la UdL i va servir per reflexionar sobre el paper de les empreses d'inserció com a eina de transformació social, ocupacional i ambiental.

La jornada s'emmarca en els actes de commemoració dels vint anys de trajectòria de Troballes, una iniciativa que al llarg de dues dècades ha treballat per generar oportunitats laborals per a persones en situació de vulnerabilitat, alhora que ha impulsat models productius basats en la reutilització de recursos i l'economia circular.

La trobada va reunir professionals de l'àmbit social, universitari i empresarial per abordar els principals reptes de la inserció sociolaboral en un context de canvis socials, econòmics i normatius.

Les diferents ponències van permetre reflexionar sobre els models d'acompanyament a les persones en situació de vulnerabilitat, el paper de les empreses d'inserció en la generació d'oportunitats laborals i la necessitat d'enfortir les aliances entre administracions, universitats, empreses i entitats socials.

Primera sessió del Cinefòrum Jove

Una quarantena de joves van assistir, el dia 8 de novembre, a la primera sessió d'aquest curs del Cinefòrum que organitza l'Església Jove de Lleida. El film seleccionat per a aquesta ocasió ha estat *Trash*, una pel·lícula brasilera de 2014 ambientada a les faveles i a les deixalleries, on uns nois es troben una cartera que els porta a un tresor. Al final resultarà que la relació entre ells i fer allò que és correcte serà l'autèntic tresor.

La sessió, celebrada a la Casa de l'Església, va continuar amb un espai de diàleg i reflexió a partir de la pel·lícula, i una xocolatada. La iniciativa compta amb la col·laboració de Càritas Diocesana de Lleida, Arrels Sant Ignasi, el Departament de Drets Socials de la Generalitat de Catalunya i Sant Joan de Déu Terres de Lleida.

La propera projecció serà el dia 13 de desembre.

Conferència sobre els màrtirs

La Casa de l'Església va acollir, el 5 de novembre, la conferència col·loqui «Màrtirs i testimonis de la fe del nostre temps», a càrrec de Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant Egidi a Barcelona. L'acte, organitzat per la Delegació d'Apostolat Seglar, la Delegació de Missions i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL), es va celebrar amb motiu de la jornada dedicada a l'Església necessitada que va tenir lloc el segon diumenge del mes de novembre.

REFLEXIONS

Esperança o esperances

Pot semblar que és la mateixa cosa, en singular i en plural. Més enllà de la petita diferència ortogràfica, constato un significat molt diferent. Està molt de moda fer servir el mot esperança davant la situació que s'esdevé arreu del planeta per animar-nos i veure el futur amb optimisme. S'han expressat molts filòsofs i pensadors famosos i reconeguts, tothom parla d'esperança. Però adonem-nos que es tracta d'una actitud amb la que ens proposen que trobem sentit al que anem fent. L'esperança de què ens parlen són petites o grans esperancetes. En diminutiu i en minúscula, però queda lluny el concepte profund de l'Esperança, la gran i en majúscula.

Tota esperanceta és el reconeixement d'una necessitat. Si no tenim quelcom esperem tenir-ho, si ja ho tenim no ho esperem. Per això quan ens passem la vida posant-nos esperances i acomplint-les hem de canviar d'esperança però mai tindrem la definitiva esperança. Ens podem passar així la vida, i per això, algunes persones et poden arribar a dir: ja no tinc cap esperança.

També ens distorsiona la comprensió quan qualifiquem o medim l'esperança (tinc aquesta esperança, tinc molta esperança) perquè la convertim en allò que ha de donar sentit al que fem. Inconscientment és el que hem estat fent al llarg de la nostra vida. Cada dia l'acció que més fem és esperar: l'aigua calenta de la dutxa, la torrada que està fent-se, els fills que acabin per sortir de casa, el transport públic que arribi i ens porti... Ho podem esperar tot, hi haurà esperances bones, així en diem a l'embaràs: estat de bona esperança. La majoria d'aquestes esperances s'acaben assolint i ens hem de proposar noves esperances. No deixen de ser transbordaments d'un transport a un altre. Però no ens adonem que la finalitat és arribar a un lloc, amb aquests transports.

Les esperances han de ser instruments per arribar a l'Esperança. I per això cal saber quina és. Se'ns fa molt difícil intuir-la si no l'hem tinguda, per això hem necessitat que ens la mostrin. És aquí on el paper del Revelador Jesucrist, que ens ha vingut a demostrar què és viure esperant l'Esperança. Proposant-se no deixar de caminar, ni d'avançar ni de viure malgrat tot sembli acabar-se.

Anar més enllà de tot, fins i tot de la mort, és arribar a l'Esperança. Perquè l'Esperança, que és Déu, està esperant que arribis. L'Esperança és qui t'espera a l'Arribada.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

1. ■ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, prevs., i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Silvà, bisbe; beata Maria Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. □ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prevere jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prevere de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, card.

5. ■ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fund. de la Gran Laura, prop de Jerusalem.

6. ■ **Diumenge vinent,** II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mc 1,1-8]. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Fortià, innocent mr.; santa Carme Sallés, fund. Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament (RCM).

Diumenge I d'Advent (B)

Lectura del llibre d'Isaïes
(Is 63,16b-17.19b.64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes! Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins. Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneeixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement. El testimoniatge que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferms fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irreprensibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc
(Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

Lectura del libro de Isaías
(Is 63,16c-17.19c;64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre desde siempre es «nuestro Libertador». ¿Por qué nos extravías, Señor, de tus caminos, y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y descendieses! En tu presencia se estremecerían las montañas. «Descendiste, y las montañas se estremecieron». Jamás se oyó ni se escuchó, ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por quien espera en él. Sales al encuentro de quien practica con alegría la justicia y, andando en tus caminos, se acuerda de ti. He aquí que tú estabas airado y nosotros hemos pecado. Pero en los caminos de antiguo seremos salvados. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un vestido manchado; todos nos marchitábamos como hojas, nuestras culpas nos arrebataban como el viento. Nadie invocaba tu nombre, nadie salía del letargo para adherirse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero: todos somos obra de tu mano.

Salmo responsorial (79)

R. *Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha; / tú que te sientas sobre querubines, resplandece; / despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,3-9)

Hermanos: A vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo. Doy gracias a mi Dios continuamente por vosotros, por la gracia de Dios que se os ha dado en Cristo Jesús; pues en él habéis sido enriquecidos en todo: en toda palabra y en toda ciencia; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo, de modo que no carecéis de ningún don gratuito, mientras aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que seáis irreprensibles el día de nuestro Señor Jesucristo. Fiel es Dios, el cual os llamó a la comunión con su Hijo, Jesucristo nuestro Señor.

Lectura del santo Evangelio según san Marcos
(Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Estad atentos, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje, y dejó su casa y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad, entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el señor de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer: no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos.

Lo que os digo a vosotros, lo digo a todos: ¡Velad!».

COMENTARI

Vivim esperant la manifestació de nostre Senyor Jesucrist

Comencem amb una il·lusió renovada un nou any litúrgic. Ens acompanyarà habitualment l'evangelista Marc. En aquest primer diumenge, l'evangelista vol desvetllar el nostre interès, la nostra voluntat de preparar-nos intensament de cara al naixement de Jesús (amb tot el que això suposa). Ha començat l'evangeli dient: *Estigueu atents, vetlleu*. I acaba amb aquestes paraules: *Això que us dic a vosaltres ho dic a tothom: Vetlleu*. Hem de desvetllar-nos de la rutina, de les preocupacions que ens apartin d'allò que és fonamental: la vinguda del Senyor. Hem començat justament el temps d'Advent, de l'arribada del Senyor. Que no arribi Nadal i ens adonem que ho hem preparat tot menys el nostre cor per rebre el Crist que neix. Podem aplicar al naixement de Jesús el que diu Isaïes en la primera lectura: *Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu fora de vós que salvés els qui esperen en ell*. Podríem haver pensat que tot un Déu s'hagués volgut fer un home com nosaltres, experimentar totes les nostres mancances i febleses? No ens ho haguéssim pogut imaginar mai! Però ara ja ens hi hem acostumat i per això el seu naixement pot quedar embolcallat i amagat en totes les festes que acompanyen aquest naixement. Ara bé, el naixement del Salvador ens fa pensar també en el final de tota la seva obra de salvació, en el final de la història del nostre món. Ens ho recorda Pau: *Viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Que el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irreprensibles*. I aquest dia sí que no sabem quan serà. Per això diu Jesús també a l'evangeli: *No sabeu quan vindrà el temps decisiu...; el tindreu aquí a l'hora menys pensada. Mireu que no us trobi encara dormint*. És també el que diu Pau: *Que el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irreprensibles*. Aquest temps d'Advent és de preparació pel naixement de Crist i per a la nostra trobada amb ell al final de la vida. Que el Senyor ens trobi sempre preparats, sempre a punt, en qualsevol moment que arribi.

Mn. Jaume Pedrós

Edició: MCS del Bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org - Web: www.bisbatlleida.org
Dip. legal: L. 1771-2014 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.